

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Győri Ítéltábla Dr.Iglódi Endre ügyvéd által képviselt felperesnek dr.Kretzer Gábor ügyvéd által képviselt "B"l.r. és a személyesen eljáró "C" ll.r. alperes ellen közös tulajdon megszüntetése iránt a Zala Megyei Bíróság előtt folyamatba tett perében Zalaegerszegen, 2006.évi november hó 14.napján 8.P.20.388/2006/26.szám alatt hozott ítélet ellen a felperes részéről 27., 29. és 32.sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét a megfellebbezett részében részben megváltoztatja, az l.r. alperes által a felperes részére fizetendő marasztalás összegét 432.000 (négy százharminckettőezer) Ft-ra és ennek az elsőfokú ítélet szerinti kamataira felemeli.

A felperes által az l.r. alperes részére fizetendő elsőfokú perköltség összegét 200.000 (kettő százezer) Ft-ra leszállítja.

A felperes által az állam részére az illetékügyben eljáró hatóság felhívására fizetendő feljegyzett kereseti illeték összegét 454.100 (négy százötvennégyezer-egyszáz) Ft-ra leszállítja.

Köteles az l.r. alperes az állam részére az illetékügyben eljáró hatóság felhívására megfizetni 25.900 (huszonöt ezer-kilenc száz) Ft feljegyzett kereseti illetéket.

Az ítéltábla ezt meghaladóan a megyei bíróság ítéletének megfellebbezett részét helybenhagyja.

Köteles a felperes 15 napon belül megfizetni az l.r. alperes részére 50.000 (ötvenezer) Ft másodfokú perköltséget.

Köteles a felperes az állam részére az illetékügyben eljáró hatóság felhívására megfizetni 208.500 (kettő száznyolcezer-öt száz) Ft, míg az l.r.

alperes 25.900 (huszonötezer-kilencszáz) Ft feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A megyei bíróság fellebbezéssel támadott ítéletében kötelezte az I.r. alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 92.800 Ft-ot és ennek 2005.július 1.napjától a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű kamatát.

A keresetet az I.r. alperessel szemben ezt meghaladóan, a II.r. alperessel szemben pedig teljes egészében elutasította.

Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I.r. alperesnek 234.000 Ft perköltséget, míg a felperes köteles megfizetni az államnak - az illetékügyben eljáró hatóság felhívására - 480.000 Ft feljegyzett kereseti illetéket.

Ítéletének indokolása szerint a felperes és az I.r. alperes házastársak voltak, a házassági életközösségük 2003.júliusában véglegesen megszakadt. Ezt követően a Városi Bíróság a felek házasságát jogerősen felbontotta.

Az I.r. alperes édesanyjának nagynénje "D" bérlője volt aszám alatti tanácsi bérlakásnak. "D" 1990. november 1.napján az I.r. alperessel, mint eltartóval és az I.r. alperes édesanyjával, mint az eltartó teljesítési segédjével eltartási szerződést kötött az önkormányzati bérlakás bérleti jogviszony folytatására vonatkozóan.

1993.január 12.napján a Önkormányzat eladta "D" bérlő részére aszám alatti lakást 471.900 Ft kedvezményes vételárért. Egyösszegben 49.260 Ft-ot kellett megfizetni, míg a fennmaradó 421.260 Ft-ot pedig havi részletekben.

Az adásvételi szerződéssel azonos napon - 1993.január 12.napján - "D" az I.r. alperessel ajándékozási szerződés kötött a utcai lakás vonatkozásában, melyre holtig tartó haszonélvezet jogát fenntartotta. A szerződés 5.pontja értelmében az ajándékozott kötelezettséget vállalt arra, hogy a fennmaradó 424.710 Ft vételárhátralékot, havi 2.017 Ft-os részletekben megfizeti.

A Önkormányzat 1994.április 11.napján a "D"vel megkötött adásvételi szerződést módosította. A szerződés módosításban az öröklakás forgalmi értékét 1.573.000 Ft-ban határozták meg, míg a kedvezményes vételár összegét 259.545 Ft-ban. A havi törlesztőrészletek összege 1.100 Ft-ra módosult.

1995.októberig összesen 36.630 Ft törlesztés valósult meg, majd 1995.október 16.napján a vevőt terhelő 86.799 Ft hátralék egyösszegű megfizetésével "D" fennálló tartozását véglegesen rendezte. A 49.260 Ft vételár előleget és a 86.799 Ft utolsó részletet az I.r. alperes szülei egyenlítették ki, míg az összesen 36.630 Ft-os törlesztés a felperes és az I.r. alperes közös vagyonából történt.

2001.október 28.napján kelt adásvételi szerződéssel az I.r. alperes és "D" haszonélvező eladták a utcai lakást 8.600.000 Ft vételárért. A vételár felhasználásául ugyanezen a napon az I.r. alperes megvásárolta a hrsz-úszám alatti lakást 5.700.000 Ft-ért. Az ingatlan vonatkozásában "D"-nek holtig tartó haszonélvezeti joga volt. "D" 2003. februárjában azonban elhunyt.

Az I.r. alperes ezt követően 2005.március 30.napján kelt adásvételi szerződéssel eladta II.r. alperes részére aszám alatti ingatlant 8.000.000 Ft vételárért. A II.r. alperes tulajdonjoga az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzésre került.

A megyei bíróság a felperes keresetét az alperesek között létrejött szerződés semmisségének illetve hatálytalansága megállapítása tekintetében megalapozatlannak, a megtérítési igény vonatkozásában kis mértékben megalapozottnak találta.

Álláspontja szerint az I.r. alperes a házassági életközösség fennállása alatt az 1993. január 12.napján kelt ajándékozási szerződéssel szerezte meg "D"-től autcai lakást, ezen a jogcímen jegyezték be az ingatlan-nyilvántartásba a tulajdonjogát. Az ajándékozási szerződést senki nem támadta meg, érvényességét a felperes sem tette vitássá, ezért ezen érvényes szerződés és az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett jogcím alapján irányadó, hogy az I.r. alperes által ajándékba kapott vagyontárgyról, a Csjt.28.§./1/ bekezdés b/pontja értelmében az I.r. alperes különvagyonáról van szó. A különvagyon értékén szerzett vagyontárgy pedig a Csjt.28.§./1/ bekezdés d/pontja szerint szintén az I.r. alperes különvagyonának minősül.

A Csjt.28.§./1/ bekezdésének b/pontja konkrétan nevesítve tartalmazza az ajándékba kapott vagyontárgyat. E törvényi vélelemmel szemben a bírói gyakorlat szerint a bizonyítási teher a közös vagyont állító házaspáron van. Az ajándékozási szerződéssel és az ingatlan-nyilvántartásba bejegyzett jogcímmel szemben a felperes nem tudta bizonyítani az ingatlan közös vagyoni voltát. A budapesti lakás megszerzésének ajándékozáskori jogcímét

az sem vonja kétségbe, hogy a szerződésben a megajándékozott I.r. alperes átvállalta az ajándékozónak az ajándék tárgyán fennálló vételár tartozását, mert ettől a szerződés még nem vált visszterhessé.

Alaptalannak találta a felperesnek a szám alatti ingatlan vonatkozásában a semmisségre és a hatálytalanságra történő hivatkozását mivel az I.r. alperes az ingatlan értékesítésekor megsértette a Csjt.30.§./1/ bekezdését. Álláspontja szerint ez nem jelenti a szerződés semmisségét, illetve hatálytalanságát, legfeljebb kártérítési igényt keletkeztet.

A felperes megtérítési igényét részben megalapozottnak találta.

A megyei bíróság szerint a perben a felperesnek kellett bizonyítania, hogy nem "D" fizette meg a vételár előleget, hanem a felperes és az I.r. alperes a házastársi közös vagyonuk terhére. Ugyanakkor az ajándékozási szerződés 5.pontjában írtakkal szemben az I.r. alperesnek kellett bizonyítania, hogy a fennmaradó vételár havi törlesztő részleteit és a végső, egyösszegű vételár részletet nem a házastársi közös vagyonból fizették meg. A felperes csak állította, hogy a kezdő vételár befizetését az I.r. alperessel közösen felvett bankhitelből fizették meg "D" helyett. Ezen állítását azonban semmilyen formában igazolni nem tudta, még a pénzügyintézetet sem határozta meg. A felperes szülei "E" és "E"-né valamint testvére "F" is csak általános nyilatkozatokat tettek, értékelhető adatokat nem szolgáltatottak. Erre figyelemmel a megyei bíróság nem találta bizonyítottnak, hogy a kezdő vételár részletet a felperes és az I.r. alperes a közös vagyonukból fizették meg. Ezzel szemben a bíróság aggálytalannak találta az I.r. alperes szüleinek "G" és "G"-né a tanúvallomását, amely szerint a 10 %-os első vételár részletet és az utolsó vételár részletet is az I.r. alperes szülei fizették meg "D" helyett. Ezt pedig kizárólag az I.r. alperesre tekintettel megtérítési igény nélkül tették.

Ugyanakkor a megyei bíróság bizonyítottnak találta, hogy az ajándékozási szerződésben rögzített havi vételár részleteket összesen 36.630 Ft-ot a felperes és az I.r. alperes a házastársi közös vagyonból közösen fizették. Ennek az ellenkezőjét az I.r. alperes hitelt érdemlően bizonyítani nem tudta.

A megyei bíróság az adásvételi szerződés módosításának egyes pontjában említett 1.573.000 Ft-ot fogadta el a utcai lakás elajándékozásakor fennállott forgalmi értéknek. A bíróság nem az önkormányzati bérlakás kedvezményes megvásárlási lehetősége alapjául szolgáló csökkentett vételárat tekintette a forgalmi értéknek, mivel a kedvezményes vásárlási lehetőség kizárólag az I.r. alperes javára értékelendő. Ugyanakkor a közös befizetés 1/2 részét a 18.315 Ft-ot viszonyította az 1.573.000 Ft-os forgalmi értékhez, ami 1,16 %-ot jelent. Ezt az arányt rávetítve a szám alatti

ingatlan 8.000.000 Ft-os forgalmi értékére 92.800 Ft-ra tarthat igényt a felperes az I.r. alperes különvagyonára fordított közös vagyoni hozzájárulás megtérítése címén.

A megyei bíróság a további bizonyítást szükségtelennek találta, így azt teljes egészében mellőzte.

Az ítélet ellen a felperes fellebbezést nyújtott be, melyben elsődlegesen kérte a megyei bíróság ítéletének megváltoztatását, és annak megállapítását, hogy az I-II.r. alperesek között 2005.március 30.napján létrejött ahrsz-ú ingatlanra vonatkozó adásvételi szerződés 1/2 hányadban vele szemben hatálytalan. Kérte az első fokon meghatározott marasztalási összeg 4.000.000 Ft-ra történő felemelését.

Másodlagosan kérte - amennyiben a hatálytalanság megállapításra nem kerül - az elsőfokú ítéletben meghatározott marasztalási összeg 2.856.000 Ft-ra történő felemelését.

Harmadlagosan a marasztalási tőke összegét 848.000 Ft-ra kérte felemelni.

Amennyiben pedig az ítélet tábla szerint a bizonyítás nagymérvű megismétlése vagy kiegészítése szükséges, úgy a megyei bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését kérte.

Kérte az I.r. alperest kötelezni az első- és másodfokú perköltség viselésére. A II.r. alperest tűrésre kérte kötelezni.

Fellebbezésének indokolásául előadta, hogy a megyei bíróság a tényállást megfelelően feltárta de abból téves jogi következtetést vont le, megsértette a Pp.206.§-ában foglaltakat.

Hangsúlyozta, hogy "D" és az I.r. alperes között 1990.november 1.napján került megkötésre az eltartási szerződés, majd ezt követően pedig az ajándékozási szerződés. Az eltartási szerződés felbontásra nem került és annak ismeretében és szellemében folyamatosan gondozást és tartást nyújtott özv."D"-nek amikorélt. Álláspontja szerint "G"-né érdektelen tanúnak nem minősül, mivel ő is szerződő fél volt.

Kiemelten hivatkozott arra, hogy az I.r. alperes több alkalommal ígéretet tett, hogy ha eladja az ingatlant akkor neki és a gyermeknek az elhelyezését biztosító lakást vesz, mivel ő is tudta, hogy az ingatlan vételárának fele őt illeti.

A bontóperi eljárás során sem tette vitássá, hogy a szám alatti ingatlan közös tulajdont képez.

Kiemelte, hogy a II.r. alperes nem tekinthető jóhiszeműnek, mivel 2005.április 11.napján és szeptember 27.napján levélben tájékoztatta őt a fennálló helyzetről.

Álláspontja szerint, hogy tévedett a megyei bíróság a megtérítési igény kiindulási alapja és annak összege körében, helytelen az 1.573.000 Ft-os értékből történő kiindulási alap és elszámolás.

Hangsúlyozta, hogy a tanúvallomások értékelése is ellentmondásos és az ezzel kapcsolatos álláspontját a megyei bíróság nem indokolta meg.

Lényegében hasonló bizonyítást folytatott le a megyei bíróság a két fél vonatkozásában, hiszen meghallgatta a szüleit testvérét, ugyanakkor az alperes két szülőjét és testvérét. Ennek ellenére kizárólag az I.r. alperes hozzátartozóinak a tanúvallomását fogadta el, míg a felperes szüleinek a nyilatkozatát nem. Ugyanakkor a szülei és testvére is elmondták, hogy a 10 %-os vételár részt ő és az I.r. alperes fizették be, a további részletek pedig a családi pótlékból és a GYES-ből kerültek kiegyenlítésre.

A perben egy érdektelen tanú került meghallgatásra, "H" Ő a jegyzőkönyv 6.oldalán egyértelműen előadta, hogy a vételár 10 %-át egyösszegben közösen fizették ki a felek, azt követően pedig a törlesztő részleteket a családi pótlékból fizették. A 8.000.000 Ft-ból neki 4.000.000 Ft jár és a kamatok a Csjt.27.§./1/ bekezdése és a Csjt.30.§./1/ bekezdésében alapján.

Az elszámolást oly módon kellett volna eszközölnie a megyei bíróságnak, hogy a tényleges kifizetésekben kellett volna kiindulni, nem pedig a megalapozatlan 1.573.000 Ft-os összegből. A tényleges kifizetés 3 tételből tevődik össze: a 49.260 Ft-os vételár előlegből, a 36.600 Ft-os törlesztésből (1993.februárjától 1995.októberéig) és az utolsó befizetésből, ami 86.799 Ft volt. Így a tényleges kifizetés összesen 172.689 Ft.

Ha a bíróság azt veszi figyelembe, hogy ő a 36.630 Ft és a 86.799 Ft-ból részesült akkor ezen összeg fele része 61.714 Ft, ami az egész érték 35,7 %-a.

Ezt az arányt rávetítve a 8.000.000 Ft-os forgalmi értékre neki 2.856.000 Ft jár.

Amennyiben a bíróság arra az álláspontra helyezkedik, hogy csupán a 36.630 Ft-ból részesül, úgy ennek fele része 18.315 Ft. Ez pedig a 172.689 Ft-nak 10,6 %-a. Ez esetben a 8.000.000 Ft-os vételárból 848.000 Ft a jutó része.

Az I.r. alperes fellebbezési ellenkérelmében a megyei bíróság ítéletének helybenhagyását kérte annak helyes indokai alapján. Álláspontja szerint a megyei bíróság a bizonyítékokat az előírások szerint értékelte, ebből helyes tényállást állapított meg, és megfelelő jogi következtetést vont le. Az ítélet indokolásában részletesen számot adott a bizonyítékok értékeléséről is. Önmagában az a tény, hogy az ajándékozási szerződés vételár fogalmat is használt nem teszi a szerződést visszterhessé. A szerződésből kitűnik, hogy az I.r. alperes a lakáson lévő teher kiegyenlítését vállalta. Helyes az elszámolás alapját képező forint érték számbavétele is, a módosított adásvételi szerződés szerinti forgalmi értékből kell kiindulni.

A II.r. alperes is kérte a megyei bíróság ítéletének helybenhagyását. Kiemelten hivatkozott arra, hogy nem járt el rosszhiszeműen. Az igaz, hogy a felperes levelet írt, de ezt megelőzően az adásvételi szerződés már megkötésre került, a vételár felét már kifizette, így nem tudott mit tenni.

Az ítélőtábla a fellebbezést a Pp.253.§./3/ bekezdése alapján a fellebbezési kérelem és a fellebbezési ellenkérelem korlátai között bírálta el és az alábbi indokok alapján a megtérítési igény felemelése vonatkozásában részben alaposnak találta.

Az ítélőtábla nem osztotta a felperesnek a hrsz-ú ingatlan 1/2 tulajdoni hányadára vonatkozó hatálytalanság megállapításával kapcsolatos fellebbezési érvelését.

A megyei bíróság megalapozottan jutott arra a következtetésre, hogy aszám alatti ingatlanra az I-II.r. alperesek által megkötött adásvételi szerződés nem minősül a felperessel szemben hatálytalannak. Kétségtelen, hogy az ingatlan-nyilvántartásba egyedüli tulajdonosként bejegyzett házastársnak az életközösség megszűnését követően a közös vagyoni ingatlannal való egyoldalú rendelkezését a házastársak intern - egymás közötti - jogviszonyában a megbízás nélküli ügyvitel (Ptk.484-487.§-ai) míg a házastársak és a szerződő fél közötti extern - külső - jogviszonyában pedig a fedezetelvonás szabályai szerint kell elbírálni.

A Csjt.27.§./1/ bekezdése a házastársak egymás közötti belső viszonyára irányadó módon létesít - az ingatlan-nyilvántartás közhitelességének elvével az ingatlan-nyilvántartási bejegyzéssel szemben is érvényesülő törvényes vélelmet arra vonatkozóan, hogy az ott meghatározott módon, időben és jogcímen megszerzett vagyon a vagyontársasághoz tartozik, és ezért a

reálszerzés elvéből következően nem az adott vagyontárgyat ténylegesen megszerző házastárs kizárólagos, hanem mindkét házastárs osztatlan közös tulajdona.

A Csjt.30.§./1/ bekezdés a házastársak rendelkezési jogának a gyakorolhatóságát a vagyonközösséghez tartozó tárgyak tekintetében mind a vagyonközösség fennállása alatt, mind pedig az életközösség megszűnésétől a közös vagyon megosztásáig terjedő időben a házastársak közös egyetértéséhez köti. Sem a házastársak egymás közötti belső, sem a házastársak és harmadik személyek közötti külső viszonyra irányadó módon nem szabályozza viszont a közös egyetértés hiányának, illetve a hozzájárulásra vonatkozó törvényes vélelem megdőltének a jogkövetkezményeit.

A Ptk.116.§./1/ bekezdése értelmében ha az ingatlan tulajdonos a tulajdonjogot az ingatlan-nyilvántartáson kívül szerezte, igényt tarthat arra, hogy tulajdonjogát az ingatlan-nyilvántartás feltüntesse. Ez a rendelkezés biztosítja a házastársnak, hogy házastársával szemben a Csjt.27.§./1/ bekezdése alapján tulajdonjogának az ingatlan-nyilvántartásba való bejegyzését kérje. Ha azonban erre nem kerül sor és az ingatlan-nyilvántartásba egyedüli tulajdonosként bejegyzett házastárs az ingatlant átruházza, ennek az igénynek a fedezetét vonja el. A rendelkezés jogkövetkezményeit a harmadik személlyel szemben (extern viszonyban) valóban a Ptk-nak a fedezetelvonásra irányadó szabályai szerint kell alkalmazni.

Ez az elv azonban csak a házassági életközösség ideje alatt szerzett közös vagyoni ingatlan esetében érvényesül és alkalmazandó. Aszám alatti ingatlan - mint ahogyan a megyei bíróság is helyesen megállapította - az I.r. alperes különvagyonának minősül, a Csjt.28.§./1/ bekezdés d/pontja alapján pedig az I.r. alperes különvagyonára az ennek értékén szerzettszám alatti lakásingatlan is, különvagyon esetén pedig a Csjt.30.§./1/ bekezdése szerinti „hozzájárulás” hiánya szóba sem jöhet.

Ekként ha az ingatlan-nyilvántartás szerinti tulajdonos házastárs a különvagyonai ingatlant ruházza át harmadik személyre, a jogügylet nem minősül a Ptk.203.§./1/ bekezdés szerinti fedezetelvonó szerződésnek.

Az ítéltábla a megtérítési igény jogalapja körében a felperes fellebbezését részben megalapozottnak találta. A megyei bíróság elszámolása e körben nem helyes, a rendelkezésre álló bizonyítékokat nem megfelelően értékelte és

a közös vagyon véelmével szemben a bizonyítási terhet helytelenül telepítette.

A Csjt.27.§./1/ bekezdése értelmében a házasság megkötésével a házastársak között a házassági életközösség idejére házastársi vagyonközösség keletkezik. Ennek megfelelően a házastársak osztatlan közös tulajdona mindaz, amit a házassági életközösség fennállása alatt akár együttesen, akár külön-külön szereztek, kivéve azokat a vagyontárgyakat, amelyek valamelyik házastárs különvagyonához tartoznak.

Ez a vélelem nem csak a szerzett „aktív” vagyon, hanem a különvagyoni vagyontárgyra a házassági életközösség ideje alatt a közös vagyonból történt ráfordításra is vonatkozik.

A különvagyoni vagyontárgyra a közös vagyon terhére történt ráfordítás egyebekben tulajdonjogot nem, csak megtérítési igényt keletkeztet.

A fentiek alapján nem a felperesnek kellett bizonyítania, hogy a felperes és az I.r. alperes a házastársi közös vagyonuk terhére fizette a vételárelőleget (ítélet indoklás 6. oldal utolsó bekezdés) hanem az I.r. alperest terhelte a törvényi vélelemmel - és az ajándékozási szerződés 5./pontja alatt írtak ellenére - szemben annak a bizonyítása, hogy a budapesti ingatlan vételárát - amelyet részletekben fizettek - nem a közös vagyonból fizették ki.

Helyesen hivatkozott e körben a felperes arra, hogy a megyei bíróság azonos bizonyítást folytatott le, hiszen meghallgatta a felperes szüleit és testvérét, valamint az alperes szüleit és testvérét.

Osztotta a felperes azon álláspontját is, hogy a megyei bíróság nem adta kellő indokát annak, hogy a vételár fizetése körében miért kizárólag az alperes szüleinek a tanúvallomását fogadta el, hiszen a felperes szülei és testvére úgy nyilatkoztak, tudomásuk szerint a peres felek a közös vagyonukból fizették ki a ingatlan kedvezményes vételárát. Ugyanakkor az alperesi szülők pedig azt adták elő, hogy a 49.260 Ft első befizetést, valamint az utolsó 86.799 Ft-os befizetést ők teljesítették az I.r. alperesre tekintettel. Ezen előadásukat azonban okirattal, vagy egyéb bizonyítékkal alátámasztani nem tudták. Így az ítélet tábla álláspontja szerint a közös vagyon törvényi véelmével szemben az I.r. alperes nem tudta azt bizonyítani, hogy a 172.689 Ft befizetést nem a közös vagyonból történt.

Az ítéltábla a 172.689 Ft-ot a peres felek közös befizetéseként és teljesítéseként számolta el. Ezen összeg fele része illeti meg a felperest a Csjt.31.§./2/ bekezdése alapján ami 86.344 Ft. Ezen összeget arányosítva aszám alatti ingatlan kedvezmények nélküli 1.573.000 Ft-os forgalmi értékéhez 0,054 %-ot jelent. Ezt az arányt rávetítve aszám alatti ingatlan 8.000.000 Ft-os forgalmi értékére 432.000 Ft jár a felperesnek.

Az ítéltábla álláspontja szerint a megyei bíróság helyesen arányosította a közös vagyoni befizetés összegét a utcai lakás ajándékozáskori kedvezmények nélkül 1.573.000 Ft-os forgalmi értékéhez. Az I.r. alperes a felperes által sem vitatottan ajándékozás útján szerezte meg ezen ingatlannak a tulajdonjogát. Az ajándékozásra az I.r. alperes és néhai "D közeli rokoni kapcsolatára figyelemmel került sor, így a kedvezményes vásárlási lehetőség kizárólag az I.r. alperes javára értékelendő, abból a felperes nem részesülhet. Erre figyelemmel megalapozatlan a felperes azon fellebbezési érvelése, hogy a tényleges befizetési összegből kell kiindulni és nem lehet figyelembe venni az adásvételi szerződésben meghatározott tényleges vételárat.

A felperes fellebbezésében hivatkozott arra is, hogy a néhai Kovácsné részére teljesített tartásért, a lakás felújításáért semmit nem kapott. Ezen fellebbezési érveléssel érdemben az ítéltábla nem foglalkozott, mivel erre nézve a felperes kereseti kérelmet nem terjesztett elő.

Az elsőfokú ítélet megváltoztatása kihatással volt a felperes által fizetendő kereseti illeték és perköltség összegére is. Ezért ennek összegét az ítéltábla a Pp.81.§./1/ bekezdése alapján a pernyertesség illetve pervesztesség arányának megfelelően a rendelkező részben foglaltak szerint leszállította.

Mindezen indokok alapján az ítéltábla a megyei bíróság ítéletét a Pp.253.§./2/ bekezdése értelmében részben megváltoztatta.

Az ítéltábla a Pp.81.§./1/ bekezdése és a 32/2003/VIII.22./IM. rendelet 3.§./5/ bekezdése alapján kötelezte a túlnyomórészt pervesztes felperest az I.r. alperes ÁFÁ-t is magába foglaló másodfokú perköltségének megfizetésére.

A felperes a peres eljárásban illetékfeljegyzési jogban részesült, így a Pp.81.§./1/ bekezdése és az Itv.59.§./1/ bekezdése értelmében a pervesztessége arányának megfelelő illetéket ő köteles megfizetni, míg az I.r.

alperes szintén köteles megfizetni a pervesztessége mértékének megfelelő fellebbezési eljárási illetéket.

Győr, 2008.évi január hó 17.napján

Dr.Ábrahám Éva sk.
sk.
a tanács elnöke

Dr.Vass Mária sk.

előadó bíró

Dr.Lezsák József

bíró